

PULCINELLA
ÇA

PULCINELLA

Ça

Budapest Music Center Records, 2019,
50:24

Veleaktivní kvarteto Pulcinella z Toulouse existuje od roku 2004, má na svém kontě několik alb (například *¾ of an Ounce*) a dlouhou řadu vystoupení. Může nás po tolika letech a tolikere činnosti ještě něčím překvapit? A vidíte: může. Jeho nové album *Ça* (To) mi připadá, jako kdyby si ze zaběhané dráhy jenom odskočili na rozverné táčky, jako kdyby pozapomněli na jakékoli vžitě či nezbytné „musy“ a prodivočili se nebo probláznili do monstrózní pitoresknosti, plné roztěkaného hamtání a snivé jemnosti zároveň. Svých deset komprovizací, nahraných v BMC Studiu od 13. do 16. ledna 2019, rozpádnili saxofonista, flétnista a hráč na melodiku Ferdinand Doumerc, akordeonista a virtuóz na Elka varhany Florian Demonsant, kontrabasista Jean-Marc Serpin a bubeník Pierre Pollet tu do podsaditě zvelebnělé, tu do rozviřovaně sférické nálady, výkřičně zrůžňované či nahánčlivě nahrnované (s brutálními bicími a s rozehrávaným akordeonem). Nejnaléhavěji, až dryáčnický se prosazuje Elka organ, může totiž být rozharapádně nenechavý ad absurdum (viz *L'ivresse des profondeurs*), ale také probloumávavě vytíšňovaný (viz *J'ai caressé le chien du douanier*), ovšem vždy ve spojitosti s bujněním, prošolícháváním nebo proskicováváním ostatních nástrojů. Šelmovské rozcapení tu prostrídá procábrované sumírování jednotlivých nástrojů do nenavklých konstelací, střemhlavě vzestupňované úprkování zase oprskle uminuté rozviřování. Kde váhá basa, může se handrkovat saxofon, vlastně kdokoliv z té houževnaté čtveřice se probičovává profičovává různorodým děním do nadsadivé i prosadivé melodičnosti/rytmičnosti, rozmáchle rozbujnělé, místy více rozakordeonizované, místy námlatné, místy i flétnově vytékávané či vyúsečněné. Je to (z)dravá smršť, osočovaně nadržovaná a zrůžňovaně průrazná. Každopádně vás neponechá v poklidu; právě naopak: vybudí ve vás obdobnou výbojnost.

Z. K. Slabý